

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

De sublimitate vitæ religiosæ, quod anima religiosa est, sponsa Dei: ac
primò de vinculo huius spiritualis coniugijs. caput. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

omni materia peccandi liberatus, in deserto sanctæ religionis viuit: quoniam si ad propriū cor intrare nouerit, in se ipso illud Deuteronomij experietur. *Inuenit eum in terra deserta, in loco hororis & vastæ solitudinis. Circumduxit eum, & docuit, & custodiuit quasi pupillam oculi sui.* *In hoc enim deserto inueniet Deum potentissimum defensorem, qui se ducat securè ad opera exteriora, & reducat cum fructu ad interiora, qui se doceat vias virtutum, & semitas æternitatis demonstret, & qui tanquam pupillam oculi sui charissimam ab omni malo custodiat, Inuenies eum, ô anima, qui expandat amictum protectionis suæ super te, & operiat ignominiam, id est, imbecillitatem tuam: quia pauperum nuditas humilium imbecillitas, & despectorum paruitas, amictu diuinæ defensionis cooperta, omni est mundano imperio potentior*

CAPVT IX.

De sublimitate vitæ religiosæ. Quod anima religiosa est sponsa Dei: ac primò de vinculo huius spiritualis coniugij.

Qui hanc mirabilem prouidentiam cōsiderat, quâ Deus pauperulos suos protegit atq; defendit, non sanè mirabitur, nec eã
aut

aut nimiam, aut minimè conuenientem tantæ abiectioni & paupertati iudicabit, si dignitatem præcellam animaduertat, ad quàm religiosi vocati, & euecti sunt. Quam dignitatem, postquam de protectione differuit, explicauit, dicens: *& iuravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, ait Dominus Deus, & facta es mihi.* Hæc autem est dignitas sponsæ, qua nulla nobilior atque præstantior excogitari potest. Amici quippe regum, aut filij, non statim reges sunt, neque regni potestate potiuntur; at sponsa regis, ex conditione suæ dignitatis est regina, quæ à dextris regis sedet in vestitu deaurato, circumdata varietate, ipso throno, & vestitu, si non æqualitatem, sed eximium honorem, & amplissimam dignitatem ostendens. In regia dignitate constituti, fideles amicos impensè amant, & filios à se progenitos, ac regni heredes tenerrimè diligunt, sed sponsam ardentiori amore prosequuntur, quam & amicorum heram esse volunt, & filiorum principium, & velut fontem agnoscunt. Filiorum verò hæc est laudatio, ut sint occasiones lætitiæ patribus suis. At sponsæ maior & nobilior laus reseruata est, ut non diuersa res, sed eadem cum sponso computetur. Audit quippe ab ore eius (cui non affectus, qui falli solet, sed iustitia & veritas dominantur.) *Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea.* Et certè Christus istud amoris

Ezech.
16.

Gen. 2.

vet.

verbum dicit felici animæ, quam non tantum in filiam adoptat, sed sibi in sponsam adiungit. Os ex ossibus meis, & caro de carne mea. Est os ex ossibus eius, ut sit pudica, & caro de carne eius, ut sit amica. Os ex ossibus, ut resistat vitijs, caro de carne, ut respondeat beneficijs: os ex ossibus, ut custodiat fortitudinem, caro de carne, ut obtineat pulchritudinem. In utroque autem sancti sponsi sui similitudinem præfert. Sicut enim ille *decorem induit, & fortitudinem*. Ita de ista legitur: Quoniam *fortitudo, & decor indumentum eius*. Ille vocatur vir, hæc autem virago: quoniam à viro isto, & robur, & decorem accepit. Non est ergo dignitas, quæ cum sponsæ dignitate possit conferri, quàm & sponsus tenerius amat, sublimius effert, & maiori secum coniunctione dignatur. Sed non omnes animæ iustæ hoc nomine sponsæ præstantissimo atque dulcissimo dignæ sunt: Non omnes audent dicere: dilectus meus mihi, & ego illi; ita scilicet, ut Deo soli tanquam dulcissimo sponso intendant: sed si aliquæ sunt in Ecclesia, quæ tam præcelsum nomen mereantur, illæ profecto sunt animæ religiosæ, quæ vitam propriam sui status angelicam, cælestem, & omni curarum terrenarum exutam agunt in terris. Hoc est quod dixit Bernardus: Da mihi animam nihil amantem præter Deum, & quod propter Deum amandum est, cui vivere Christus,

*Psa. 92.
Pro. 31.*

*Bern. iij.
cant.*

stus,

stus, non tantum sit, sed & diu iam fuerit, cui studij & otij sit prouidere Deum in conspectu suo semper, cui sollicitè ambulare cum Domino Deo suo, non dico magna, sed vna voluntas sit, & facultas non desit: da, inquã, talem animam, & ego non nego dignã sponsi curã, maiestatis respectu, dominantis fauore, sollicitudine gubernantis. Hęc anima est sponsæ nomine nequaquam indigna, & hęc, aut sola anima religiosa, aut in seculo vitam religiosam vsurpans. Deus & anima ad hoc fœdus ineundum, ille, vt purissimè generet, ista vt concipiat. Ille quidem, vt generet. Nam per Isaiam dicit: *Nunquid ego, qui alios parere facio, ipse non pariam? Si ego qui generationem cateris tribuo, sterilis ero?* Hęc verò apta est, vt ex illo concipiat. Quod spiritu Dei edocta per os Isaia palam confitetur, se cum muliere comparans ad partum appropinquante: *Sic (inquit) facti sumus à facie tua, Domine, concepimus & quasi parturiuimus, & peperimus spiritum.* O fœlix partus, in quo (vt ait Hieronymus) peperimus non carnis liberos, sed spiritus, vt tota in Deo mente credamus. Concipit ex Deo anima, cum sanctitatis desideria percipit, quæ in oratione posita nõ sine purissima voluptate spiritus sibi sentit immitti: parturit, cum nõ sine ingenti dolore aliquando sensuum, & affectuum mortificationem in effectum producit: filios verò edit & suscipit, cum fructus partus

Isa. 66.

Isa. 26.

*Hiero.
lib. 8. in
Isai. ad
6. 26.*

partus nimirum suauitatem vere virtutis experitur. Isti sunt filij spiritus, quos non caro corruptionis seminarium gignit, sed virtus sancti Spiritus procreat. Isti etiam filij spiritus salutis, qui animæ concipienti, & parienti illos, in hac vita salutem spiritualem afferunt, & in futura salutem gloriæ nunquam perituram attribuunt.

Sunt etiam Deus & anima vinculo insolubili copulati. Nam solemnis professio, ita animam Deo, Deumque animæ adstringit, vt nulla sit humana potestas, quæ vinculum istud dirumpat atque dissoluat. Anima quidem ligata est verbis oris sui, illis nimirum: Voueo, Deoque me ipsam trado, & capta proprijs sermonibus, quorum causâ sponsus, dicit illi: *Et facta es mihi*, vti que non tam vxor, quam sponsa, vt hoc nomine ardentio rem amoris ostendat affectum. Deus autem verbis etiam suis est alligatus animæ: nam *iuravi* (inquit) *tibi, & ingressus sum pactum tecum*. Per hoc autem vinculum communemque traditionem, duo hi charissimi sponsi, mutuam sui ipsorum faciunt sibi potestatem. Et de sponsa, quod tota sit Dei, dubiū esse nō potest, dicente Domino: *Et facta es mihi*, seu *facta es mea*. Et vita ipsa religiosa non tã verbo, quã opere ipso attestante, in qua Deo semper & mente inherere nitimur, & iugi operatione famulamur. Quod autē Deus totus sponsa sit,

opera

Fil
spiEzech.
16.

opera ipsa declarant. Quem enim, ô anima, tanquam sponsum dulcissimum amplexaris, nisi Deum tuum? Quem habes tuæ ignorantiaë magistrum? tuæ mœstitiaë solatium? tuæ indigentiaë subsidium, nisi Dominum tuum? Hic seipsum dedit tibi vitæ socium, peregrinationis comitem, & planè sponsum tuum virumque fidelissimum. Denique, & *erit in die illa* (ait Dominus) *vocabit me vir meus & non vocabit me ultra Baalim*, id est Dominum meum. Si autem vir tuus est, satis apertè liquet, tibi seipsum non necessitate, sed voluntate, amoreque dedisse, in tuique transisse potestatem. O igitur magna huius animæ dignitas, quæ sponsa est summi Dei! O magna benignitas creatoris, qui tali nomine vilissimam creaturam compellere dignatur! Hac enim misericordia reginæ principatum tribuit animæ, & opes incomparabiles defert, & magnæ pulchritudinis esse fatetur. Sponsa namque regis æterni, quid erit nisi princeps atque regina? & vnus spiritus cum eo facta, quid nisi eius diuitias, opesque possideat? & speciosissimo vnita, quid erit nisi tota decora atque speciosa? Est igitur mutuum & commune vinculum inter Deum & animam religiosam, quo ligantur, quo iunguntur, quo vnum efficiuntur. Nam *qui adheret Domino, vnus spiritus est*. Quid autè præclariùs, quàm Deo conubio spirituali coniungi? Quid dulciùs, quàm
fonti

Osee 2.

i. Cor. 6

fonti omnium bonorum vniri? Quid securius
quàm omnipotenti ac immutabili copulari?
Huic adhærens anima, sæculi casus, & muta-
bilitates non timet. Et adscendens de virtute
in virtutem, *delicijs affluens, innixa super dile-*
ctum suum, non sistit, quousque ad omnimo-
dam perfectionem veniat, & prout possibile
est in hac vita, quendam gradum immutabi-
litate acquirat.

Cant. 83

Hic autem consensus sponsi Christi, &
sponsæ animæ religiosæ, nequaquam abest,
ex quo prædictum coniugij vinculum ema-
nauit. Anima namque, non vi compulsæ, non
timore coactæ, sed corde magno, animoque
volenti, totis se ligauit, professioni se tradidit,
& se sui ipsius Dominio priuauit, vt tota esset
Dei. Prudentia ac iudicio permota, in hoc
connubium spirituale consensit, omnibus be-
nè perpensis, matureque consideratis, liberè
dixit: Deus cordis mei, & pars mea, Deus in
æternum. Non horret Christus communem
cum ea anima habere domum in terra, cum
qua eandem habitationem, eamque perpe-
tuam est habiturus in cælis. Nec timet anima
Christo eadem habitatione, & domicilio iū-
gi, quem non vt hospitem, sed vt sponsum in
sinu cordis sui, aut quotidie, aut frequenter
excipit, & ex eius præsentia, amore, gaudio
ac puritate ditescit. Cõmunis est ergo Chri-
sto, & animabus religiosis habitatio, neque

Psal. 72.

D deest

deest communis vitæ cōsuetudo, & hæc tam arcta & indiuidua, vt coniugium vita longè inferior sit, neque nomen indissolubilis vitæ mereatur. Vinculum enim coniugale, saltem morte naturali dissoluitur: at spirituale nexum Dei, & animæ neque mors ipsa diuellit. Hoc ipse Dominus per Oseam suæ sponsæ promittit dicens: *Sponsabo te mihi in sempiternū,* imò in morte ipsa, quâ coniugium naturale concluditur, spirituale roboratur. Ita vt non solum indissolubile, verum etiam immutabile perseueret. Noster status ita Deo nostras mentes associat, vt ipsum iugiter cogitemus, quod ipse vult, constantissimè velimus, & quod non vult firmiter renuamus. Quia ad hoc rebus mundanis valedicimus, vt Deo, & nobis vnum sit velle & nolle, summa pax, perpetuaque concordia. Audi animam hoc spirituali coniugio perfruentem. Quis (inquit) nos separabit à charitate Christi. Tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? certus sum, quia neque mors, neque vita (neque alia terribilia & potentia, quæ enumerat) poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu.

Propter hoc regula iugū Christi vocata est, vt nobis persuadeamus, Christum à dextera, nos verò à sinistra hoc iugum libertatis trahere, vt iugum seruitutis mundanæ, quod solis nostris

nostris ceruicibus insidebat, procul à nobis repellamus. Et quia Christus nobiscum tollit hoc iugum, ideò suaue, & honorificum putatur: suaue quidem, quoniam illud non molestia nos premit: sed à pondere rerum terrenarum exonerat, & in cælos attollit. Vnde autem iugum regulæ vocatur suaue, & onus consiliorum leue? vnde habet vt hoc iugum nõ sit ponderosum, sed leuissimum atque expeditissimum? inde profectò, quod nos ferè nihil portamus, sponsus autem Christus totum pondus supportat. Non mirum si leuè sit, quod non solà infirma natura nostra porrat, sed & fortissima Dei gratia sustentat, cui nihil importabile, nihil laboriosum, nihil difficile reperitur. Vt iam præ incendio amoris iugum ipsa non sentiat, neque in monastica vita aliquod pondus, imò ingentem suauitatem inueniat. Quod per Prophetã Oseam omnibus religiosis promissum est. Isti enim sunt populus ille dilectus, tanquã filius ex Ægypto vocatus. Isti sunt, quos Dominus, quasi nutritiũ portauit in brachijs suis, vt ipsis nec dum aduertèribus, curaret eos. His autè quid Domini voce promittitur? certè illud, quod statim Propheta subiicit: *In funiculis Adam trahã eos, in vinculis charitatis, & pro eis quasi exaltans iugũ super maxillas eorum.* Trahit hos Dominus ad se illis funibus, ac vinculis, quibus homines ligari solent, nepe donis, muneribus, beneficijs.

Osee 11

*Bern.
serm. 14
in cant.*

Ab his autem semel attractis, & vi quadam
suavi, ac violentia spontanea compulsis, iu-
gum, quod premebat, abstulit, non sane quia
illos iugo disciplinæ eximit: sed quia efficit, ut
iugum religionis non sentiant, nec mortifica-
tionis onus molestè accipiant. Quisquis e-
nim istorum meritò dicet illud Bernardi: fa-
teor, non sustinui pondus diei, & æstus: sed
iugum suave, & onus leue pro beneplacito
patrifamilias porto. Opus meum vix vnus
est horæ, & si plus, præ amore non sentio.
Dominus itaque ad eò iugum nostrum non
deserit, ut à conversionis exordio illud nobis-
cum ferat, & post aliquod tempus, ita illi as-
suescimus, ut quasi nihil sustineamus: ipse
verò molestiam à nobis adimens, iugum exal-
tet, & veluti totum onus supportet.

CAPVT X.

*De fide, ac prole Dei, & anima
religiosa.*

IAm de fide, ac prole huius spiritualis con-
iugij aliquid dicendum est, ut dignitas ac
felicitas animæ religiosæ pandatur. Quæ non
tantum fidelitatem Deo seruat, sed ei quoque
à tam dignissimo sponso summa fidelitas cu-
stoditur: ab eoque filios suscipit, melle ac fa-
uo